

Servei de Documentació

Unió de Religiosos de Catalunya • Centre de Vida Religiosa i Espiritualitat

Plaça d'Urquinaona, 11, 2n 2a (08010 Barcelona) Tel. 93 302 43 67 sec.general@urc.cat - urc.info@gmail.com

Autor	Consell Pontifici per a la Promoció de la Unitat dels Cristians i la Comissió Fe i Constitució del Consell Mundial de les Esglésies	8
Títol	La Setmana de la Unitat: <i>Què espera el Senyor de nosaltres? (Mi 6,6-8)</i>	
Data	Any 2013	
Font	La versió de l'original anglès i adaptació al català és del Centre Ecumènic de Catalunya	
Publicat	17 de gener de 2013	

La Setmana de la Unitat *Què espera el Senyor de nosaltres?* (Mi 6,6-8)

Els textos de la Setmana de Pregària per a la Unitat dels Cristians per a l'any 2013 han estat preparats per un grup mixt format pel Consell Pontifici per a la Promoció de la Unitat dels Cristians i la Comissió Fe i Constitució del Consell Mundial de les Esglésies, a la vista de l'esborrany preparat pel Moviment dels Estudiants Cristians de l'Índia, amb l'assessorament de la Federació Universitària Catòlica de tot l'Índia i el Consell Nacional de les Esglésies de l'Índia.

La versió de l'original anglès i adaptació al català és del Centre Ecumènic de Catalunya. Vegeu <http://www.vatican.va> i www.wcc-coe.org

TEXTOS PER A LA SETMANA DE PREGÀRIA PER LA UNITAT DELS CRISTIANS I PER A TOT L'ANY 2013

Què espera el Senyor de nosaltres? (Mi 6,6-8)

Introducció al tema de l'any 2013

El Moviment d'Estudiants Cristians de l'Índia (SCMI), en ocasió del centenari de la seva fundació, fou invitat a preparar els materials per a la Setmana de Pregària per a la Unitat dels Cristians 2013. Tot seguit associà a l'encàrrec rebut la Federació Universitària Catòlica de tota l'Índia i el Consell Nacional de les Esglésies de l'Índia. En havent iniciat el procés preparatori i, per tant, en havent reflexionat sobre la rellevància de la Setmana de Pregària per a la Unitat dels Cristians, es féu evident que, en un context de greu injustícia a l'Índia i a l'Església pel que concerneix els anomenats intocables, la recerca de la unitat visible no podia fer-se sense desmantellar el sistema de castes i aconseguir així la contribució a la unitat dels més pobres entre els pobres.

Les comunitats d'intocables a l'Índia han estat foragitades de les castes. Són el poble pitjor tractat pel sistema de castes, una rígida estratificació social basada sobre nocions de puresa i d'impuresa rituals. D'acord amb el sistema establert, hi ha castes més altes i castes més baixes. Les comunitats d'intocables són considerades les més impures i les més contaminants; per això hom les situà fora del sistema i les qualificà d'intocables, *Dàlits*. Els *Dàlits* són marginats socialment, subrepresentats políticament, explotats econòmicament i sotmesos culturalment. Ho són un 80% dels cristians de l'Índia.

A desgrat dels grans avenços aconseguits durant la passada centúria, les Esglésies de l'Índia mantenen les divisions doctrinals heretades d'Europa i d'arreu. La divisió dels cristians de l'Índia, a l'interior de les seves Esglésies i entre elles, creix encara més a causa del sistema de castes. El sistema de castes, com també l'apartheid, el racisme i el nacionalisme, comporten reptes molt forts per a la unitat dels cristians a l'Índia i, doncs, per al testimoni moral i eclesial de l'Església com a cos únic de Crist. El problema de les castes, puix que divideix l'Església, és doctrinalment molt espinós. En aquest context la Setmana de Pregària per a la Unitat dels Cristians ens invita enguany a aprofundir el text bíblic prou conegut de Mi 6,6-8 per focalitzar l'atenció d'aquesta manera sobre la pregunta, com a tema principal, “què espera el Senyor de nosaltres?” L'experiència dels *Dàlits* és la cruïlla de la qual han emergit, per això, les reflexions bíbliques i teològiques.

Miquees fou un del dotze profetes menors de l'Antic Testament que profetitzà a Judà aproximadament durant els anys 737-660 abans de Crist. Era originari de Morèixet, al sud-oest de Jerusalem, i profetitzà durant els regnats de Jotam, Acaz i Ezequies, reis de Judà (Mi 1,1). Visqué en les mateixes condicions polítiques, econòmiques, morals i religioses que el seu contemporani Isaïes i, amb ell, fou testimoni de la destrucció de Samaria i de la invasió del Reialme del Sud pel rei d'Assíria, l'any 701 abans de Crist. El dolor amb el qual el profeta plora el destí del seu poble dóna el to del seu llibre. La seva indignació s'adreça als caps i sacerdots (2,1-5), que han traït el poble.

El llibre de Miquees pertany a la tradició literària de la profecia. Al cor del seu missatge hi ha l'oracle del judici. El llibre està dividit en tres parts, que van de la jornada del judici en general (c. 1-3), a la proclamació de la salvació (c. 4-5) i tot seguit al judici en concret i a la celebració de la salvació (c. 6-7). En la primera part, Miquees critica durament els detectors del poder, tant civil com religiosos, perquè n'abusen; roben als pobres: “arranquen la pell del meu poble”(3,2) i “vaticinen per diners”(3,11). En la segona part del llibre, Miquees exhorta el poble a pelegrinar vers “la muntanya del Senyor... ell ens ensenyarà els seus camins i

nosaltres seguirem les seves rutes”(4,2). En la tercera part revela que el judici del Senyor crida també a la salvació; hem de tenir fe i esperança en el Senyor que “perdona les culpes i passa per alt les infidelitats”(7,18). Aquesta esperança s’orienta vers el Messies que serà “la pau”(5,4) i que vindrà de Betlem (5,1) per portar la salvació “d’un cap a l’altre de la terra”(5,3). Miquees invita finalment totes les nacions del món a unir-se a aquest pelegrinatge, per participar de la justícia i la pau que són la seva salvació.

L’ènèrgica crida de Miquees a favor de la justícia i la pau se centra en els capítols 6,1 – 7,7, triats en bona part com a tema de la Setmana de Pregària per a la Unitat dels Cristians d’enguany. Miquees situa la justícia i la pau en la història de les relacions entre Déu i la humanitat per insistir en la necessitat d’una forta referència ètica. A l’igual d’altres profetes del temps de la monarquia a Israel, Miquees recorda al poble que Déu l’ha alliberat de l’esclavitud d’Egipte i mitjançant l’aliança l’ha cridat a viure en una societat edificada sobre la dignitat, l’equitat i la justícia. No és separable la fe en Déu, per tant, de la santedat personal i de la recerca de la justícia social. Més que dels actes de culte, les oblacions i els holocaustos (6,7), l’alliberament de l’esclavitud i de les servituds diàries que Déu ofereix, demana que “practiquem la justícia, estimem la bondat i ens comportem humilment amb Déu”(6,8).

De moltes maneres, la situació del poble de Déu en temps de Miquees és comparable a la situació de la comunitat Dàlit de l’Índia. Els Dàlits s’han d’enfrontar contra l’opressió i la injustícia dels qui els neguen els drets i la dignitat. Miquees comparava la cobdícia dels qui explotaven els pobres a la d’aquells que “devoren la carn del meu poble, li arrenquen la pell del cos i la carn dels ossos”(3,3). En refusar els actes rituals i els sacrificis buits de qualsevol referència a la justícia, Miquees manifesta el desig de Déu: que la justícia se situï al cor de la nostra religió i dels nostres actes rituals. El seu missatge és profètic; no es pot legitimar la discriminació contra els Dàlits a partir de criteris religiosos i nocions de puresa ritual i de contaminació. La fe només té sentit si s’atenen les exigències de la justícia. En l’actual situació dels Dàlits, la insistència de Miquees sobre la dimensió moral de la nostra fe demana que ens preguntem: què ens demana en realitat Déu, que li oferim mers sacrificis o que caminem amb Ell en justícia i pau?

El camí del deixeble de Crist és el camí de la justícia, la misericòrdia i la humilitat. La metàfora de la “marxa” ha estat escollida per unir els vuit dies de la pregària i convertir-los en una acció viva, mentalment i permanentment, atès el dinamisme que caracteritza el deixeble de Crist. D’altra banda, el tema de la desena assemblea del Consell Mundial de les Esglésies, que se celebrarà a Busan, Corea, l’any 2013, - “Déu de vida, conduïu-nos vers la justícia i la pau” -, ressona amb la imatge del Déu trinitari que acompanya la humanitat i invita tots els pobles a caminar junts, present en la seva història.

Déu ens demana avui que avancem pel camí de la justícia, la misericòrdia i la humilitat. El deixeble ha de progressar, per això, pel camí estret del regne de Déu, no per les autopistes dels imperis actuals. Fer camí dreturer, suposa duresa en la lluita, isolament en la protesta i el risc dels qui resisteixen “les potències i autoritats que dominen aquest món”(Ef 6,12). Això especialment és veritat quan, a qui aixeca la veu per la justícia, se’l desqualifica com agitador i perturbador de la pau. En circumstàncies com aquestes, s’ha de tenir clar que la pau i la unitat són genuïnes quan es fonamenten sobre la justícia.

Amb la mirada posada sobre la Setmana de Pregària per a la Unitat dels Cristians i les comunitats Dàlit de l’Índia, aquest camí dels deixebles és metafòricament ‘un camí compassat a so de tambors Dàlit’. Algunes comunitats Dàlit són conegudes, en efecte, per percutir professionalment i ritualment els tambors en els pobles de l’Índia. La percussió del tambor Dàlit no és solament invocació de la presència divina, pretén també possibilitar i assegurar el pas de la comunitat en temps de prova i alhora protegir-la del mal. Actualment la percussió dels tambors Dàlit s’ha recuperat com a celebració de la seva cultura i identitat. Per consegüent, quan parlem d’un ‘caminar de deixebles a so de tambors Dàlit’, ens referim al camí dels deixebles que constantment fan memòria de la presència de Déu amb els més marginats. També s’ajusta al perfil de deixeble que reconeix l’esforç perseverant dels Dàlits en la seva lluita contra el mal per tal de contribuir al benestar de la comunitat d’ampli ventall. Evoquem una forma de deixeble que considera la cultura i la identitat Dàlit com a llocs inesperats de l’experiència de la presència de Crist (cf. Mt,25,40). Un perfil de deixeble que portarà a la solidaritat i a formes d’unitat dels cristians lliures de qualsevol discriminació i exclusió.

Una de les dedicacions professionals atribuïdes a alguna de les comunitats Dàlit de l’Índia fa referència a la fabricació de sandàlies. Com a mitjà de subsistència de les comunitats Dàlit, aquesta dedicació simbolitza

l'experiència dels qui forgen junts una existència dotada de sentit, de resistència i d'esperança, enmig de condicions de vida degradants i inhumanes. És d'esperar que gràcies a aquestes reflexions diàries, el do de l'experiència Dàlit, de supervivència enmig de la lluita, sigui per a nosaltres com les sandàlies que ens calcem per seguir la senda del dret, acomplint el que Déu espera de nosaltres en el nostre context social. "Qualsevol semblança amb un prejudici de casta en les relacions entre cristians, - deia el papa anterior Joan-Pau II¹ -, és un contrasigne de l'autèntica solidaritat humana, una amenaça a l'espiritualitat genuïna i un obstacle seriós a la missió evangelitzadora de l'Església". Que el nostre Déu, de justícia, unitat i pau, ens capaciti per esdevenir signes autèntics de solidaritat humana, forts per fer el que Ell espera de nosaltres.

* * * * *

REFLEXIONS BÍBLIQUES I PREGÀRIES PER ALS "VUIT DIES"

DIA 1r

Caminar tot conversant

Lectures

Gn 11,1-9	La història de Babel i l'herència de la nostra diversitat
Sl 34,11-18	"Veniu, escolteu-me!" Déu ens invita a conversar
Ac 2,1-12	L'efusió de l'Esperit i el do de la comprensió
Lc 24,13-25	Tot fent camí, la conversació amb Jesús ressuscitat

Comentari

Caminar humilment amb Déu significa caminar com a poble els membres del qual conversen uns amb els altres i amb el Senyor, sempre atents al que escolten. La nostra celebració de la Setmana per a la Unitat dels Cristians comença, per això, amb una reflexió sobre els passatges de l'Esriptura que parlen de la pràctica essencial de la conversació. La conversació situada al centre del moviment ecumènic ha obert espais per aprendre els uns dels altres, compartir el que tenim en comú, entendre les nostres diferències i fer-nos-en del tot conscients. Heus ací el camí gràcies al qual creixem en la mútua comprensió. Els dons, fruit de la recerca de la unitat, són part de la crida fonamental que hem rebut per respondre al que Déu ens demana: que conversem, obrim camins a la justícia i siguem amables. Les experiències d'alliberació pràctica d'arreu del món mostren amb prou claredat que l'aïllament dels pobles obligats a viure en la pobresa se supera forçosament gràcies a la pràctica del diàleg.

Tant el passatge del Gènesi com el relat de la Pentecosta que avui ens són proposats remetent a iniciatives humanes com aquestes i al lloc que assumeixen, d'acord amb el disseny de Déu, en el camí d'alliberament dels pobles. La història de la torre de Babel mostra com són possibles grans coses quan no hi ha barreres lingüístiques. La mateixa història també explica com a partir d'aquest potencial és possible de prendre'n profit en benefici propi; "fer-se un nom" és el motiu pel qual fou edificada aquesta gran ciutat. Aquest projecte, finalment, portarà a la confusió de llengües. En endavant ens caldrà aprendre de la nostra condició humana mitjançant l'escolta atenta de qui ens és estranger. La mútua intel·ligència i comprensió, tot i les diferències, és possible en el nou camí que obre l'efusió de l'Esperit per la resurrecció de Jesucrist. Avui som invitats a compartir el do de la paraula, a escoltar-nos en camí vers la llibertat fets els ulls en el Senyor. Som cridats a caminar en l'Esperit.

L'experiència dels deixebles d'Emmaús és la d'una conversació en el context d'un viatge fet conjuntament, decebuts i, doncs, perduda l'esperança. Com a Esglésies que viuen amb baixos nivells d'unió i com a societats marcades pels prejudicis i la por dels altres, aquí bé ens hi podem reconèixer. Car és precisament aquí que Jesús pren part en la conversació, sense assumir tanmateix el paper superior de mestre, ans senzillament fent camí al costat dels seus deixebles. És el seu desig de conversar amb nosaltres i la nostra voluntat perquè es quedi i ens parli, que ens permet el retrobament real amb el Senyor ressuscitat.

Tot cristià coneix quelcom d'aquest retrobament amb Jesús, sap que la força de la seva paraula "abrusa el nostre interior" i fa l'experiència d'una crida per la unitat més pregonada en Crist. La constant conversació d'uns amb els altres i amb Jesús, tot i que anem molt desorientats, ens sosté en el camí que fem junts vers la unitat.

¹ Discurs papal als bisbes de Madras-Mylapore, Madurai i Pondicherry-Cuddalore, 17.11.03.

Pregària

Senyor Jesús, proclamem amb joia la nostra comuna identitat amb Vós i us donem gràcies per invitar-nos, amb Vós, al diàleg de l'amor. Obriu els nostres cors a prendre més intensament part en la vostra pregària al Pare per tal que siguem u, de manera que tot fent camí junts, uns i altres ens unim més estretament. Doneu-nos coratge per testimoniar la veritat i feu que amb les nostres conversacions tinguem presents els qui perpetuen la desunió. Envieu el vostre Esperit per tal que tinguem força per canviar les situacions en què la dignitat i la compassió són absents en les nostres societats, pobles i nacions. Vós, el Déu de la vida, conduïu-nos vers la justícia i la pau. Amén.

Qüestions

- On practiquem una conversació autèntica ateses les diferències que ens separen?
- Ho fem orientant el nostre intercanvi vers un gran projecte solament nostre, o vers la vida nova que porta l'esperança de la resurrecció?
- Amb qui conversem i amb qui no? Per què?

DIA 2n

Caminar amb el cos trossejat de Crist

Lectures

Ez 37,1-14	“Podran reviure aquests ossos?”
Sl 22,1-8	El servent de Déu, menyspreat i insultat, crida el Senyor
He 13,12-16	La crida a anar vers Jesús “fora de campament”
Lc 22,14-23	Jesús partí el pa oferint-se ell mateix abans de la seva passió

Comentari

Caminar humilment amb Déu significa acollir la seva crida, sortir dels espais del nostre propi confort i fer costat als altres, especialment els qui sofreixen.

“Els nostres ossos ja són secs, hem perdut l'esperança; tot s'ha acabat”. Aquestes paraules d'Ezequiel presten veu avui a l'experiència de molts pobles d'arreu del món. A l'Índia és l'experiència de les “persones destruïdes” de les comunitats Dàlit que evidencia molt vivament aquest sofriment; un sofriment que Crist crucificat comparteix. Amb les persones maltractades de tostemps i lloc, Jesús crida vers el Pare: “Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?”

Els cristians són cridats a fer aquest camí de la creu. L'epístola als hebreus explica no solament la realitat salvífica de Jesús sofrent en llocs marginats, ans també la necessitat que tenen els seus deixebles de sortir “fora de campament” per unir-se amb ell. Quan nosaltres retrobem els exclosos, com els Dàlit, i reconeixem en els seus sofriments el crucificat, la direcció que ens cal seguir és clara: ser amb Crist significa ser solidari amb els marginats les ferides dels quals ell comparteix.

El cos de Jesús és transit de dolor a la creu per vosaltres. El relat del darrer sopar és anterior al de la passió i mort de Crist: d'aleshores ençà nosaltres el celebrem en cada eucaristia com a victòria sobre la mort. En aquesta celebració cristiana, el cos trossejat de Crist és el seu cos gloriós, ressuscitat; el seu cos és trossejat a fi que nosaltres participem de la seva vida i, en ell, siguem un sol cos. Com a cristians en camí vers la unitat sovint veiem l'eucaristia com un lloc on l'escàndol de la nostra divisió és tristament real, car, de moment, no ens és permès de compartir juts plenament aquest sagrament, com hauria de ser. Aquesta situació ens crida a renovellar els nostres esforços per una més pregona comunió entre nosaltres.

Les lectures d'avui ens poden obrir una altra pista de reflexió. Caminar amb el cos trossejat de Crist ens recorda que junts podem ser eucarístics: compartir el nostre pa amb els famolencs i enderrocar les barreres de la pobresa i la desigualtat, són també “actes eucarístics” en els quals els cristians són cridats a treballar junts. El papa Benet XVI planteja les seves reflexions sobre l'eucaristia per a l'Església justament per aquest camí: que aquest és un sagrament no solament per creure-hi i celebrar-lo, ans també per ser viscut (*Sacramentum caritatis*). Mantenint-se en la comprensió ortodoxa de “la litúrgia després de la litúrgia”, aquí es reconeix que no hi ha res “autènticament humà” que no trobi la seva forma per ser viscut en plenitud en l'eucaristia (SC 71).

Pregària

Déu de compassió, el vostre fill morí en la creu a fi que pel seu cos trossejat les nostres divisions fossin abolides. Nosaltres, però, l'hem crucificat de nou amb les nostres divisions i amb els sistemes i les pràctiques socials que obstrueixen la vostra sol·licitud de Pare i dificulten la vostra justícia vers els exclosos dels beneficis de la creació. Envieu el vostre Esperit, que ens infongui vida i solidesa per damunt de les nostres divisions a fi que puguem testimoniar junts la justícia i l'amor de Crist. Acompanyeu-nos en el camí vers el dia que podrem compartir l'únic pa i l'únic calze en una mateixa taula. Déu de vida, conduïu-nos vers la justícia i la pau. Amén.

Qüestions

- A la llum de la tradició profètica segons la qual Déu vol la justícia i no els ritus buits, ens hem de preguntar: com és l'eucaristia, el misteri de Crist trossejat, la vida nova que celebrem onsevulla que pelegrinem?
- Com a cristians, què hauríem de fer junts per testimoniar millor la nostra unitat en Crist en llocs de maltractaments i marginació?

DIA 3r

Caminar vers la llibertat

Lectures

Ex 1,15-22	Les llevadores hebrees obeeixen Déu i no les ordres del Faraó
Sl 17,1-6	La pregària confiada de qui s'obre a la mirada de Déu
2Co 3,17-18	La gloriosa llibertat dels fills de Déu en Crist
Jn 4,4-26	La conversació amb Jesús guia la samaritana vers una vida més lliure

Comentari

Caminar humilment amb el Senyor significa anar vers la llibertat que Ell ofereix a tots els pobles. Tinguem-ho present. Celebrem la lluita per la llibertat que té lloc fins quan l'opressió, el prejudici i la pobresa semblen càrregues pesades. La resistència decidida a acatar ordres i imposicions inhumanes, com les donades pel Faraó a les llevadores del poble hebreu esclavitzat, poden semblar a primer cop d'ull petits actes sense gaire sentit, però aquests són els actes que a tot arreu porten freqüentment les comunitats locals a la llibertat. Ens commou la decidida voluntat de la comunitat Dàlit per aconseguir la llibertat, la dignitat, la inclusió social i la participació justa en tot allò que és bo. Els passos que es fan vers una vida més plena actualitzen el do de l'esperança que brinda l'evangeli en tots els pobles, és clar, en la mesura que ho permeten les estructures de desigualtat malauradament vigents arreu.

El relat de Jesús conversant amb la dona samaritana ens introdueix al pas a pas que s'ha de seguir a partir de la discriminació injusta i del prejudici per avançar vers la llibertat. Aquesta dona es formula preguntes, primerament, sobre els prejudicis amb els quals s'enfronta i, alhora, s'esforça per alliberar-se dels fardells que pesen sobre la seva vida. Situa les seves preocupacions com a punt de partença de la seva conversació amb Jesús. Jesús comença a parlar amb ella amb dos pressupòsits: té necessitat d'una ajuda concreta (té set) i vol explorar amb ella sobre els prejudicis socials que, en tot cas, semblarien fer problemàtica aquesta ajuda. A mesura que les reals complexitats de la seva vida es veuen amb més claredat a la llum de les paraules de Jesús, a poc a poc el camí d'una vida més lliure s'obre al davant de la dona. Les clarificacions, cap al final, remetent al punt que transcendeix allò que divideix aquests dos pobles: on cal adorar Déu? "Cal adorar en esperit i en veritat", això és el que es requereix; el que ens cal per alliberar-nos de les traves que ens priven de viure junts la vida, la vida en plenitud.

El fet de ser cridats a una més gran llibertat en Crist ens invita a aprofundir la nostra comunió. Tot el que ens separa, en tant que cristians que cerquen la unitat i en tant que sers humans dividits per tradicions injustes i desigualtats, ens fa presoners i invisibles els uns als altres. La nostra llibertat en Crist, per contra, ens dona la vida nova en l'Esperit que ens permet d'esguardar junts la glòria de Déu "a cara descoberta". En aquesta llum gloriosa aprenem a veure'ns recíprocament més com som en veritat per esdevenir semblants a Crist i arribar a la plenitud de la unitat cristiana.

Pregària

Oh Déu, que ens allibereu, us donem gràcies per la tenacitat i la fe esperançada de tots aquells que lluiten per la dignitat i la plenitud de la vida. Vós aixequau els qui han caigut i allibereu els captius. El vostre Fill,

Jesús, camina al nostre costat i ens mostra la via de la llibertat veritable. Feu que valorem el que hem rebut; doneu-nos força per superar tot allò que ens fa esclaus. Envieu el vostre Esperit a fi que la veritat faci de nosaltres sers lliures i puguem així proclamar a una sola veu el vostre amor al món. Vós, el Déu de la vida, conduïu-nos vers la justícia i la pau. Amén.

Qüestions

- Hi ha moments en què, a l'interior fins i tot de les nostres comunitats cristianes, els prejudicis i les idees que hem rebut del passat, per raó de la classe social, l'edat, el sexe, la raça i el nivell cultural, ens priven de veure'ns els uns als altres nítidament a la llum de la glòria de Déu?
- Com a cristians, quines són les iniciatives concretes, tan modestes com es vulgui, que junts podríem dur a la pràctica per progressar vers la llibertat dels fills de Déu (Rm 8,21) en les nostres Esglésies, i, més en general, en la societat?

DIA 4rt

Caminar com a fills de la terra

Lectures

Lv 25,8-17	La terra és per al bé comú, no per al guany personal
Sl 65,5b-18	L'efusió fecunda de la gràcia de Déu sobre la terra
Rm 8,18-25	L'univers creat espera la salvació
Jn 9,1-11	Guarició de Jesús, fang, cossos i aigua

Comentari

Si som cridats a fer el nostre camí humilment amb Déu, mai no podem oblidar que nosaltres som part integrant de la creació i receptors alhora dels dons de Déu. Avui el món és cada dia més conscient que una millor comprensió del lloc que realment ens correspon en la creació és una prioritat. Entre els cristians en particular hi ha cada dia més consciència que l'ecologia i els seus postulats s'inscriuen en el projecte del nostre "caminar humilment amb Déu", el Creador, ben entès que tot el que tenim és donat per Déu i, doncs, no és "nostre", no en podem fer el que vulguem. És per aquesta raó que els cristians són invitats del dia 1 de setembre al dia 4 d'octubre a celebrar el "Temps per a la Creació", una pràctica cada dia més freqüent entre totes les Esglésies. L'any 1989 el Patriarca Ecumènic, Dimitri I, va proclamar l'1 de setembre dia de pregària per al medi ambient. L'any litúrgic de l'Església Ortodoxa s'inicia aquest dia amb una commemoració de la creació del món. Al seu torn, moltes Esglésies de tradició occidental commemoren el 4 d'octubre Francesc d'Assís, l'autor del Càntic de les creatures. El començament i l'acabament del "Temps per a la Creació" es vinculen així al respecte per la creació de les tradicions cristianes d'Orient i d'Occident.

La història cristiana és la història de la salvació de la creació, és la història mateixa de la creació. La fe segons la qual en Jesucrist Déu s'ha fet persona humana, en un lloc i temps, és l'eix central al voltant del qual tots els cristians es troben. És la fe compartida en l'Encarnació que comporta un profund reconeixement de la importància de l'univers creat, dels cossos, l'aliment, la terra, l'aigua i tot el que nodreix la nostra vida sobre el planeta. Jesús és plenament part d'aquest món. Pot semblar a primera vista sorprenent que Jesús guareixi servint-se de la pròpia saliva i del fang de la terra, però aquest gest és plenament coherent amb la nostra fe segons la qual el món creat entra en el disseny de Déu per conduir-nos vers una vida nova.

Els qui treballen la terra solen ser a tot el món els més pobres, privats, sovint, dels fruits que ells aconsegueixen, com és el cas de molts Dàlit a l'Índia. I tanmateix són aquestes comunitats les que mantenen una especial cura per a la terra, com ho demostra la forma amb què la cultiven, una expressió pràctica de la seva saviesa.

Tenir cura de la terra pressuposa uns principis bàsics sobre la manera de viure dels sers humans en l'univers creat: tot ha de ser plenament humà, sense excepcions. Que el treball i la propietat de la terra siguin sovint causa de desigualtats econòmiques i de pràctiques d'ocupació degradants ha de ser motiu d'enorme preocupació i de lògica actuació conjunta de part dels cristians. El reconeixement dels perills d'explotació de la terra és present, en el marc de l'Aliança, en les instruccions del Levític a propòsit de l'Any Jubilar: la terra i els seus fruits no han de ser una oportunitat perquè uns en treguin avantatge sobre els altres; el cultiu de la terra s'ha de fer en benefici de tots. Aquesta no és solament una "idea religiosa"; és una exigència que concerneix les operacions econòmiques i financeres, molt reals, la manera amb què la terra és administrada, adquirida i venuda.

Pregària

Déu la vida, us donem gràcies per la terra i pels qui la treballen i la fan fructificar. Que el vostre Esperit de vida ens mogui a reconèixer que som part integrant de la xarxa de relacions de la creació. Que aprenguem a estimar la terra i a escoltar-la en els seus gemecs. Que caminem junts seguint el passos de Crist, que arreu guarim les ferides de la terra i garantim la justa compartició del que produeix. Vós, el Déu de la vida, conduïu-nos vers la justícia i la pau. Amén.

Qüestions

- Les lectures d'avui inviten els cristians a unir-se estretament per actuar junts pel bé de la terra. Com a cristians, on posem en pràctica junts l'esperit de l'Any Jubilar?
- On les nostres comunitats són còmplices de situacions en les quals la terra és salvatgement explotada amb perill de la seva integritat? En quins casos podríem unir esforços per aprendre i ensenyar el respecte degut a la creació?

DIA 5è

Caminar com amics de Crist

Lectures

Ct 1,5-8	Amor i l'amat
Sl 139,1-6	Vós heu penetrat els meus secrets i em coneixeu
3Jn 2-8	Hospitalitat als amics en Crist
Jn 15,12-17	Us dic amics

Comentari

Caminar humilment amb Déu no vol dir anar sols. Vol dir fer camí amb els qui són signes vivents de la presència de Déu enmig nostre, els nostres amics. “Us he dit amics” diu Jesús en l’Evangeli de Joan. Amb la llibertat de l’amor, podem escollir els amics i alhora ser escollits com amics “No m’heu escollit vosaltres a mi; sóc jo qui us he escollit a vosaltres”, ens diu Jesús. L’amistat de Jesús per a tots i cadascun de nosaltres transfigura i transcendeix les relacions amb la família i la societat. Ens parla de l’amor profund i perdurable de Déu per a tots nosaltres.

El poema d’amor de la Bíblica, el Càntic dels Càntics, de Salomó, ha estat interpretat de diverses maneres, com l’amor de Déu per a Israel o l’amor de Crist per a l’Església. Aquest poema testimonia la passió entre amants que transcendeix els límits imposats per la societat. Quan l’estimada diu a l’estimat: “Sóc bruna, però bonica”, ella afegeix poc després, amb tot “no us fixeu en la meva morenor”. Però l’estimat la mira i escull l’amor, com Déu, Crist. Els Dàlit saben que quan Déu els mira ho fa amb aquest mateix amor apassionat. Quan Crist diu als Dàlit: “Us he dit amics”, aquesta és una forma d’alliberació de la inhumanitat i de la injustícia que el sistema de castes els fa caure al damunt. A l’Índia fer-se amic de Jesús és una decisió que a un Dàlit li pot costar cara.

Què demana el Senyor als qui són cridats a caminar amb Jesús i els seus amics? A l’Índia és una invitació a les Esglésies a acollir els Dàlit com a iguals, com a amics del seu amic comú. Aquesta crida a ser amic dels amics de Jesús és una altra manera de viure la unitat dels cristians per la qual preguem aquesta setmana. Tots els cristians del món estan cridats a ser amics dels qui lluiten contra les discriminacions i la injustícia. El nostre pelegrinatge vers la unitat dels cristians exigeix de nosaltres que caminem humilment amb Déu com amics de Jesús.

Pregària

Vós, Jesús, des del primer instant de la nostra existència ens heu ofert la vostra amistat. Amb el vostre amor abraceu tots els pobles, en particular els que, a causa de les estructures humanes de casta, raça o color, són exclosos o refusats. Forts en la confiança i en la garantia de la nostra dignitat en Vós, feu que puguem caminar solidaris els uns amb els altres i acollir tothom en l’Esperit, com a fills de Déu. Vós, el Déu de la vida, conduïu-nos vers la justícia i la pau. Amén.

Qüestions

- En el context de les vostres comunitats, amb qui Crist us invita a fer amistat?
- Què impedeix que els amics de Jesús siguin amics entre ells?
- Ser amics de la mateixa persona, Jesús, de quina manera interpel·la les Esglésies dividides?

DIA 6è**Caminar més enllà de les barreres****Lectures**

Rt 4,13-18	La descendència de Rut i Booz
Sl 113	Déu ajuda els necessitats
Ef 2,13-16	Crist ha derrocat els murs que ens dividien
Mt 15,21-28	Jesús i la dona cananea

Comentari

Caminar humilment amb Déu significa superar les barreres que divideixen i damnegen els fills de Déu. Els cristians de l'Índia són conscients de les divisions que hi ha entre ells. El tracte amb els Dàlit a l'interior de les Esglésies i entre elles és causa de divisió, traeix la visió bíblica de la unitat per la qual preguem aquesta setmana. Sant Pau féu l'experiència de les devastadores divisions de la primitiva comunitat cristiana entre gentils i jueus cristians. Davant per davant d'aqueta barrera i totes les que haurien de venir, Pau proclama que "Crist és la nostra pau; de dos pobles n'ha fet un de sol, ha destruït el mur que els separava amb el seu propi cos". En un altre lloc escriu: "Tots els qui heu estat batejats en Crist us heu revestit de Crist. Ja no hi ha jueu ni grec, esclau ni lliure, home ni dona: tots sou un de sol en Jesucrist"(Ga 3,27-28). En Crist totes les barreres del món antic, com les que han aparegut modernament, han estat eliminades, perquè Crist a la creu ha creat en ell una humanitat nova.

En un món de barreres religioses sovint difícilment infranquejables, els cristians de l'Índia, una feble minoria en el context multireligiós d'aquell gran país, ens evidencien la importància del diàleg i la cooperació entre les religions. L'evangeli de Mateu ens parla del camí difícil que Jesús emprengué, acompanyat dels deixebles, per superar les barreres de religió, cultura i gènere en trobar-se amb la dona cananea que li demana la guarició de la seva filla. La fe d'aquesta dona i la seva situació desesperada vencen la reacció visceral i instintiva dels deixebles, que la feien fora, i la mateixa vacil·lació de Jesús. A partir d'aquest moment, Jesús i els deixebles superen les barreres humanes i els límits del món antic. En la Bíblia Hebrea trobem un episodi semblant. El llibre de Rut, la dona moabita de cultura i religió diferents, acaba amb la llista dels seus descendents amb l'israelita Booz. El seu fill Obed engendrà Jessè, el pare de David. El llinatge del rei-heroi de l'antic Israel mostra que la voluntat de Déu es pot acomplir quan els homes superen les barreres religioses i culturals. Avui caminar amb Déu exigeix de nosaltres que ens situem més enllà dels murs que ens separen dels altres cristians i dels fidels d'altres religions. El pelegrinatge vers la unitat dels cristians demana que caminem humilment amb Déu superant les barreres que ens separen uns dels altres.

Pregària

Pare, perdoneu-nos les barreres de cobdícia, prejudicis i menyspreu que construïm contínuament, que ens separen dins i fora de les nostres Esglésies, dels fidels d'altres religions i de la gent que considerem inferior a nosaltres. Que el vostre Esperit ens doni coratge per superar els límits i derrocar les barreres que ens separen. Així caminarem amb Crist vers una terra desconeguda on farem present el seu missatge d'acceptació amorosa i, amb ell, l'harmonia i la unitat per al món sencer. Vós, el Déu de la vida, conduïu-nos vers la justícia i la pau. Amén.

Qüestions

- Quines són les barreres que separen els cristians en la vostra societat?
- Quines són les barreres que separen els cristians de les altres tradicions religioses en la vostra societat?
- Quines són les diferències i les semblances que hi ha entre superar les barreres que separen els cristians i les que hi ha entre els cristians i les altres tradicions?

DIA 7è**Caminar en solidaritat****Lectures**

Nm 27,1-11	El dret d'herència de les filles
Sl 15	Qui podrà estar-se a la casa de Déu?
Ac 2,43-47	Els deixebles ho tenien tot en comú
Lc 10,25-37	El bon samarità

Comentari

Caminar humilment amb Déu significa caminar de manera solidària amb tots els qui lluiten per la justícia i la pau. Això planteja la següent qüestió als qui pregunten per la unitat dels cristians durant aquesta setmana: quina unitat cerquem? D'acord amb la Comissió Fe i Constitució, que comprèn els membres del Consell Mundial de les Esglésies i l'Església Catòlica, aquesta unitat suposa "la unitat visible en una mateixa fe i en una mateixa comunió eucarística". El moviment ecumènic s'esforça per superar els obstacles rebuts del passat i els que en l'actualitat divideixen els cristians; ho fa en la perspectiva d'una unitat visible on la naturalesa i la missió de l'Església s'uneixen al servei de la unitat de tots els homes i de la superació de tot el que damneja la dignitat dels sers humans i els separa. Ho afirma així la Comissió Fe i Constitució:

"L'Església és cridada a compartir els sofriments de tothom; està capacitada per fer-ho mitjançant la defensa dels pobres, dels necessitats i dels marginats. Vol dir això que cal analitzar críticament i denunciar les estructures injustes, així com actuar a favor de la seva transformació... Aquest testimoniatge fidel pot comportar per als cristians haver de sofrir a causa de l'Evangeli. L'Església és cridada a guarir i reconciliar les relacions humanes trencades i a ser instrument de Déu per a la reconciliació on hi ha divisió i odi" (*Naturalesa i missió de l'Església, 40*).

Hi ha molt exemples a l'Índia d'iniciatives de les Esglésies per guarir i reconciliar. L'experiència dels Dàlit cristians fa pensar en altres tipus d'injustícies i maneres de superar-les. No fa encara gaire temps, les lleis cristianes a l'Índia desheretaven les filles. Les Esglésies donaren el seu suport per abrogar aquestes lleis arcaiques. Per tal que es fes justícia a les dones, hom invocà la història de les filles de Selofhad a propòsit de les quals Moisès intercedeix prop del Senyor a fi que els seus drets siguin reconeguts. Aquest testimoniatge bíblic ha animat els cristians Dàlit a batre's per la justícia. Amb els Dàlits, altres religions, comptant amb el suport de xarxes i moviments socials de l'Índia i del món sencer, resisteixen contra la injustícia. En el seu combat a favor de la justícia, els Dàlit han seguit l'exemple de moviments compromesos en les reformes socials.

Una imatge bíblica de l'Església unida en solidaritat amb els oprimits és la paràbola de Jesús del bon samarità. A l'igual que els Dàlit, el bon samarità prové d'una comunitat menyspreada i proscriu. El samarità és el primer del relat en ocupar-se de l'home abandonat a la vora del camí i qui proclama, amb el seu gest solidari, l'esperança i el consol de l'evangeli. El camí vers la unitat cristiana no es pot separar de caminar humilment amb Déu en solidaritat amb tots els necessitats de justícia i afecte.

Pregària

Déu U i Tri, en la vostra mateixa vida ens oferiu un exemple únic d'interdependència, de relacions d'amor i de solidaritat. Uniu les nostres vides a vostra imatge i semblança. Ensenyeu-nos a compartir l'esperança que ens transmeten tots els qui lluiten per la vida arreu del món. Que els seu coratge ens ajudi a superar les nostres divisions, a viure i caminar junts en harmonia i solidaritat. Vós, el Déu de la vida, conduïu-nos vers la justícia i la pau. Amén.

Qüestions

- Qui, en la nostra comunitat, té necessitat de la solidaritat de la comunitat cristiana?
- Quines Esglésies són o han estat solidàries amb vosaltres?
- En el vostre context, de quina manera una unitat més visible dels cristians podria ajudar la solidaritat de les Esglésies amb els assedegats de justícia i d'afecte?

DIA 8è

Caminar tot celebrant

Lectures

Ha 3,17-19	Celebrar en temps de privació
Sl 100	La lloança de Déu arreu de la terra
Fl 4,4-9	Viviu sempre contents en el Senyor!
Lc 1,46-55	El càntic de Maria

Comentari

Caminar humilment amb Déu significa avançar i celebrar. Al visitant de l'Índia el sorprenen les privacions i les lluites dels Dàlit i ensem la seva esperança i el seu esperit de celebració. En terrenys pertanyents a la

companyia de ferrocarrils, prop de Bangalore, s'hi trobava un barri pobre habitat per Dàlits i altres classes desfavorides, treballadors immigrants arribats de l'estat de Tamil Nadu per construir la primera línia fèrria abans de la independència de l'Índia. En ser amenaçats d'expulsió per la companyia vers l'any 1980, gràcies a la iniciativa de les seves responsables femenines, la comunitat reeixí a trobar uns terrenys nous per construir habitatges permanents capaços per a 1000 persones. La comunitat Dàlit i altres grups de persones es pogueren instal·lar a les noves cases que ells havien adquirit amb els propis recursos l'any 2011. Aquest és només un exemple, del qual ens alegrem, de les moltes lluites per la justícia que tenen lloc amb immensa esperança a l'Índia.

En les lectures bíbliques d'avui s'hi troben juntes l'esperança i la celebració. El profeta Habacuc s'alegra en el Senyor en un temps de sequera i d'escasses collites. La seguretat que Déu farà camí amb el seu poble i l'acompanyarà en les seves dificultats, és una celebració de l'esperança. La benaurada verge Maria visita la seva cosina Elisabet per celebrar el seu embaràs. Entona el seu *Magnificat* com a cant d'esperança abans fins i tot del naixement del seu fill. Al seu torn, Pau, des de la presó, invita a la celebració la comunitat cristiana de Filipis: "Viviu sempre contents en el Senyor!" En la Bíblia, la celebració suposa l'esperança en la fidelitat de Déu.

L'aspecte celebratiu de la cultura Dàlit reporta un testimoniatge similar a l'evangeli de la fe i l'esperança forjat al gresol de l'experiència de lluita per la dignitat i la supervivència. En pregar aquesta Setmana per la Unitat dels Cristians, fem especial atenció a la celebració de la vida que veiem a l'Índia focalitzant la fidelitat dels Dàlit a la seva identitat cristiana en el context de les seves lluites per la vida. La nostra celebració per la unitat entre els cristians, que encara no hem aconseguit, té lloc en la lluita i l'esperança. Aquesta celebració es fonamenta en l'esperança que la pregària de Crist que tots siguem u s'acomplirà quan Déu voldrà i pels mitjans que hagi establert. Es basa en l'agraïment que comporta la unitat com a do de Déu i en el reconeixement de la unitat que ja experimentem com amics de Jesús, expressada en un sol baptisme. Es basa en el convenciment que Déu ens crida tots a treballar per aquesta unitat, i que tots els nostres esforços seran assumits per Déu, confiats com sant Pau. Diu l'apòstol: "En tota ocasió acudiu a la pregària i a la súplica i presenteu a Déu les vostres peticions amb acció de gràcies". Caminar vers la unitat dels cristians suposa que avancem humilment amb Déu en la celebració, la pregària i l'esperança.

Pregària

Déu de bondat, vesseu el vostre Esperit de joia sobre les nostres comunitats. Que estimem la unitat que ja compartim i continuem amb zel la recerca de la unitat visible. Ens alegrem en la fe i l'esperança dels pobles que es neguen a tolerar que la seva dignitat sigui menystinguda; en ells veiem les meravelles de la vostra gràcia i la vostra promesa de llibertat. Ensenyeu-nos a compartir la seva joia i a aprendre del seu coratge i de la seva fidelitat. Revifeu la nostra esperança i sosteniu els nostres propòsits a fi que en nom de Crist puguem avançar junts en l'amor, elevar a una sola veu la nostra lloança i cantar junts una única pregària d'adoració. Déu de la vida, conduïu-nos vers la justícia i la pau. Amén.

Qüestions

- Quines lluites sosté la vostra comunitat per la justícia? Quins motius de celebració heu trobat tot fent camí?
- Quines lluites sosté la vostra comunitat per la unitat cristiana? Quins motius de celebració heu trobat al llarg del camí?

Els textos de la Setmana de Pregària per a la Unitat dels Cristians per a l'any 2013 han estat preparats per un grup mixt format pel Consell Pontifici per a la promoció de la unitat dels cristians i la Comissió Fe i Constitució del Consell Mundial de les Esglésies, a la vista de l'esborrany preparat pel Moviment dels Estudiants Cristians de l'Índia, amb l'assessorament de la Federació Universitària Catòlica de tota l'Índia i el Consell Nacional de les Esglésies de l'Índia. La versió de l'original anglès i adaptació al català és del Centre Ecumènic de Catalunya. Veg. <http://www.vatican.va/wcc-coe.org>

Amb el suport de:

